

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **K. R. R.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 6, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2008, čj. OAM-309/LE-BE03-BE07-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2009, čj. 49 Az 60/2008 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátu stěžovatele Mgr. Eduardu Benešovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 6. 3. 2009, čj. 49 Az 60/2008 - 43. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Stěžovatel namítl, že rozsudek krajského soudu trpí nezákonností pro nesprávné posouzení právní otázky a odkázal na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně posoudil existenci důvodů pro udělení azylu. Uvedl, že požádal o azyl především ze zdravotních důvodů a dále z důvodů jeho kurdského původu, neboť mu jsou v zemi původu (Sýrii) odírána některá práva a je v mnoha směrech pronásledován a diskriminován. Krajský soud podle stěžovatele nevzal při svém rozhodování v úvahu postavení Kurdů v Sýrii a pouze odkázal na neexistenci válečného konfliktu v Sýrii. Krajský soud dále při posouzení věrohodnosti stěžovatele nezohlednil skutečnost, že stěžovatel je negramotný a odkázaný na převaděče a další osoby, přičemž příčinou nesrovnalostí v jeho výpovědích byl strach a obavy.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, (č. 933/2006 Sb. NSS), na které na tomto místě pro stručnost odkazuje.

Otázkou posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, v níž žadatel uvedl nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud již v minulosti dostatečně zabýval (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004 - 40,

nebo ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud vyslovil, že základem pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou tvrzení žadatele, která mohou být relevantní pro přiznání mezinárodní ochrany. Sám žadatel zpravidla nedisponuje dostatečnými možnostmi svá vlastní tvrzení prokázat, proto postačuje, pokud věrohodně vypovídá o existenci důvodů týkajících se jeho osoby, které jsou podstatné z hlediska mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004 - 57, www.nssoud.cz). Při posuzování věrohodnosti tvrzení stěžovatele se vychází ze srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, stejně jako skutečností jím vyslovených v pohovoru. Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel v minulosti vystupoval v České republice pod rozdílnými identitami, přičemž v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ve druhé žádosti o mezinárodní ochranu a při pohovorech nevypovídal konsistentně. Jedná se přitom o tvrzení, která jsou klíčová pro posouzení žádosti z hlediska naplnění předpokladů pro udělení azylu. Stěžovatel ve správním řízení popřel správnost svých předchozích výpovědí, ve druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl skutečnosti, které při první žádosti vůbec nezmínil aniž by je byl schopen upřesnit a rozpory jakkoliv vysvětlit. Stěžovatelova tvrzení proto nelze ve smyslu shora citované judikatury považovat za natolik věrohodná, aby bylo na jejich základě možné uzavřít na existenci důvodů relevantních pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Na nevěrohodnost stěžovatelových tvrzení lze rovněž usuzovat ze skutečnosti, že v průběhu druhého řízení měnil důvody odchodu z vlasti. Nejvyšší správní soud také připomíná, že stěžovatel v průběhu prvního řízení nelegálně opustil území České republiky a vrátil se zpět do země původu aniž by vyčkal rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud se dostatečně zabýval i otázkou stěžovatelova nepříznivého zdravotního stavu, a to ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 i doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (např. rozhodnutí NSS ze dne 18. 10. 2005, čj. 3 Azs 226/2005 - 68 nebo rozhodnutí NSS ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz). K rozdílným standardům zdravotní péče se vyslovil též Evropský soud pro lidská práva, např. ve věci *Salkic and Others v. Sweden* (rozhodnutí ze dne 29. 6. 2004, stížnost č. 7702/04, dostupné na www.echr.coe.int).

Zcela na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že odkaz krajského soudu na protokol o doplňujícím pohovoru ze dne 5. 9. 2008 je zřejmou chybou v psaní, neboť z obsahu správního spisu nevyplývají o datu provedeného doplňujícího pohovoru žádné pochybnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu skýtá dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu krajského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost proto odmítl jako nepřijatelnou podle § 104 a s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení ustanoven zástupcem advokát Mgr. Eduard Beneš; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Tomuto advokátu byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] ve výši 2100 Kč, a paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 této vyhlášky) ve výši 300 Kč, celkem 2400 Kč. Ustanovený advokát je plátcem daně

z přidané hodnoty, a proto se nárok zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty činí 456 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tedy činí 2856 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu